

на такава голѣма опасностъ, но нѣмаше сега вече мѣжду тѣхъ човѣкъ, който да ни кълне за това. Всички ни бѣхж простили въ душата си, и скърбѣта имъ сега повече бѣше за насъ отъ колкото за тѣхъ си. Всички съзнаваха, че ний сме се заловили за добро дѣло, но като нѣмаме възможностъ да го довършимъ — не сме ний криви.

— Белки тѣ горкитѣ сж тръгнали по гори и по Балкани голи и боси, гладни и жедни, пари да печелятъ?

— А бе тѣ хората по добра работа сж тръгнали, ама като Господъ не помага, какво да правятъ и тѣ?

— Аслж като се прибератъ при сръбската войска, отъ тамъ по-хубава работа би извършили.

— А че и на насъ по малко кедерець ще има.

Тѣй се разговаряха слѣдъ войводата селенитѣ, и нѣмаше вече човѣкъ, който да ни упрекава. Напротивъ, нѣколко конски товара съ хлѣбъ събранъ отъ селото, настигна четата при исхода на Влашко село, и изново доказа дълбогото съчувствие на населението къмъ насъ.

Слѣдъ единъ много труденъ походъ, не по сжщия пѣтъ, по който бѣхме дошли, но и по съвсѣмъ друга посока, а именно отъ Влашко село къмъ сѣверо-западъ, прѣзъ планината, като обиколихме върха Остра-чука, вечеръта пристигнахме въ селото Горни-Ломъ.

Войводитѣ мислили да се съединятъ съ сръбскитѣ войски отъ лѣвата — Хорватовичева колона, която предполагали да намѣрятъ около върха св. Никола на шосето Пандирило — Бѣлоградчикъ, но въ Горни-Ломъ се научили, че отъ тамъ сърбитѣ се оттѣглили и че доста силенъ единъ турски отрядъ билъ тръгналъ сжщия день, въ който пристигнахме въ селото — отъ Бѣлоградчикъ за къмъ св. Никола, и занощувалъ въ селата Върбово и Чупренъ. Войводитѣ тогава рѣшили, че ний трѣбва да преваримъ турцитѣ на св. Никола, инѣкъ ще ни бѣде отрѣзанъ пѣтя на отстъпванието. Заради това на 12-й Юлий часа около 3 заранъта четитѣ потеглиха на пѣтъ. Маркаръ че можеше скоро да се излѣзе на шосето и по него да се отстъпи къмъ св. Никола, но войводитѣ предпочетоха да водятъ четитѣ прѣзъ планината, за да не би да ни на-